

Nr 124

Av herr Arrhén, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om investeringsavgift för år 1955, m. m.

Under en rätt lång tid har den inrikes sjöfarten, som betjänar sig av mindre fartygstyper, haft att kämpa med stora svårigheter av olika slag. Statsmakterna har under de närmast föregående åren vid olika tillfällen visat sig behjärta det i detta avseende föreliggande läget. Detta har främst skett därigenom att staten tillskjutit medel till en lånefond, ur vilken beställare av nytt tonnage kunnat erhålla lån på förhållandevis fördelaktiga villkor. En dylik politik från statens sida har varit desto mera befogad, som under de senaste åren konkurrens utifrån lett till att de svenska företagen på området haft svårigheter att hävda sig, beroende främst på att de utländska konkurrenternas fartyg varit modernare och försedda med arbetsbesparande apparatur av olika slag. Lånefonden, som för närvarande är överlupen med ansökningar, har i dessa hänseenden stora möjligheter att hjälpa fram den rationalisering, som den mindre skeppsfarten är i behov av.

Ett annat område, där överensstämmande förhållanden gör sig gällande, är fiskerinäringen. Även här har man under en längre tid kämpat med svårigheter, särskilt då det gällt att förnya skeppstonnaget. Härvidlag är nu, som bekant, tendensen att fiskebåtarna bygges betydligt större än vad tidigare varit fallet. Detta innebär bl.a. ett fördyrande av båtbyggandet. Staten har emellertid också här gått emellan genom upprättande av en lånefond för båtbyggande av denna typ, vilken livligt utnyttjats.

Under föreliggande situation på dessa områden måste bl.a. den av Kungl. Maj:t föreslagna investeringsavgiften te sig besvärande. Dess avsikt säges vara att dämpa en överkonjunktur. På de näringsområden, som vi här berört, föreligger icke en sådan, snarare motsatsen. Näringarna, redan betungade, har tidigare av statsmakterna erkänts vara i behov av lättnader. Investeringsavgiften skulle i detta fall verksamt bidra till att neutralisera de fördelaktiga verkningarna av de åtgärder, som staten själv vidtagit. Detta förhållande kan svårligen fås att överensstämma med rationella eller konsekventa betraktelsesätt.

All logik synes därför kräva att vissa justeringar bleve möjliga i av Kungl. Maj:t framlagt Förslag till förordning om investeringsavgift för år 1955 (prop. nr 36). Den viktigaste ändringen synes i så fall vara att som tillägg i § 1 infördes en tillåtelse om dispensförfarande inom vissa näringar, om vilka det med fog kan hävdas, att investeringsavgiften icke skulle fylla

sin mission att dämpa en högkonjunktur. De områden av näringslivet, som vi här berört, tillhör utan tvekan denna allmänna typ av näringar.

Med hänsyn till vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 36 i dess § 1 som mom. 3 ville tillfoga: »Näringsgrenar, som redan nu ha svårt att hävda sig mot övermäktig utländsk konkurrens och som med anledning därav för närvarande äro föremål för stödåtgärder från statsmakternas sida, kunna efter ansökan hos Kungl. Maj:t erhålla dispens från erläggande av investeringsavgift.»

Stockholm den 26 januari 1955

Erik Arrhén
